

Underbilag til bilag 2.

Århus den 6. april 1972.

Foranlediget af den senere tids i folketinget forelagte lovforslag til ændring af skatloven, med særlig henblik på arveloven, tillader undertegnede

..... mig herved at fremsende en henstilling til udvalgets medlemmer til nærmere overvejelse ved den videre behandling i folketinget af ændring af arveloven.

Siden år 1931 har jeg haft et samliv med en ven (f.21/9-08) og vi har gennem disse forløbne 41 år opbygget et hjem og en levestandard, ganske som et ægtepar gør det, ligesom vi, ved opbyggelsen af vort hjem og vor levestandard, aldrig har skelet til, om det var den ene eller den anden part, som ydede mest, men ladet alt gå i en fælles pulje, da vi betragtede vort fællesskab, ganske som et normalt ægtepar ville gøre det.

Da vi efterhånden begge er oppe i alderen, går jeg ud fra, at De vil kunne forstå, hvilken katastrofe der ville overgå den part, der overlever den anden, idet den længstlevende kunne komme i en uoverkommelig situation, såfremt han skulle udbetale en større arveafgift til staten, som jo i en sådan situation ganske ville se bort fra den ulykke, han som arving derved blev bragt i.

Min ven og jeg har for adskillige år siden, ladet tinglyse et gensidigt testamente, ifølge hvilket den længstlevende skal arve den anden part. Skal arveafgiften nu yderligere forhøjes for en ikke slægtning, kan en sådan arv, som i omhandlede tilfælde, være til mere skade end til gavn, derved at arvtageren kan blive bragt i likviditetsvanskeligheder, ved at skulle udrede arveafgift for effekter eller andre værdier, som han muligvis selv har bidraget til anskaffelsen af.

Jeg har i år været ansat 49 år i samme firma som repræsentant (beregnet hele Jylland pr. tog i de første år, og pr. bil de sidste ca. 40 år.) har arbejdet hårdt, tjent ret gode penge (og betalt mange penge i skat til stat og kommune) og da jeg i 1968 fik en mindre hjerneblødning, måtte jeg opgive min rejserute, men for ikke at være uvirksom, har jeg siden betjent en lille kundekreds i Aarhus, og trods én i de sidste år

opstået kredsløbssygdom, som forringer min arbejdsevne, fortsætter jeg stadig mit arbejde for mit firma (og som følge heraf på nedsat folkepension).

Min ven som i år bliver 64 år, og jeg, bebor en rummelig gammeldags lejlighed, som vi har beboet siden 1935 — altså i 37 år, og han har i samme årrække drevet selvstændig erhvervs-virksomhed — og betalt god skat til stat og kommune.

Vi har som ungarle gennem årene ydet vor store part til stat og kommune i form af skatter med ekstrapålgning, fordi vi var ungarle. Vi har altså ikke haft børn i børnehaver eller i skole, eller belastet staten med tilskud til andre læreanstalter — ungdomshjem — narkobehandling ell. lign. og har hele livet måtte sørge for os selv, uden arv fra slægt eller venner, tværtimod har vi begge hjulpet vore mødre, som begge i en forholdsvis ung alder blev enker, og der på daværende tidspunkt ikke var indført nogen form for enkepension.

Selvom der i de seneste år i samfundet er begyndt at vise sig nogen medmenneskelig forståelse for de homofiles situation, må vi dog regne med, at der i den tid vi har tilbage, kun vil være begrænset med en bred forståelse for dette samfundsproblem, men heldigvis er det i dag lettere for de homofile at blive akcepteret som gode samfundsborgere, end det var i vor ungdom.

Arvespørgsmålet løses jo let mellem mand og kvinde ved ægteskab.

Jeg har ikke selv nogen familie, og hvad jeg måtte efterlade mig, skal som nævnt tilfalde min ven, og efter hans død, skulle hans arvepart overgå til hans broder og søster eller deres børn, hvilket jeg er indforstået med, da hans familie, altid har betragtet mig som hørende til familien, endda så stærkt, at det er arrangeret således, at jeg skal begraves i deres familiegravsted.

Min ven og jeg har ofte drøftet vor situation, m. h. t. hvorledes vi skulle klare os — grundet på den store arveafgift — når den ene part falder bort, og vi er nu begge nået så højt op i alderen, at dette problem er